

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **PhDr. H. P.**
bytem T. 1, X O.
zastoupená advokátkou Mgr. Janou Kašpárkovou
sídlem Horní Lán 1328/6, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/77460-923,
ve věci příspěvku na živobytí

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně navrhla soudu přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě (dále jen „úřad práce“) ze dne 14. 3. 2018, č. j. 23797/2018/OPA. Úřad práce tímto rozhodnutím snížil žalobkyni dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí ze 4 853 Kč na 3 913 Kč měsíčně ode dne 1. 2. 2018. Šlo o tzv. sankční snížení částky živobytí až na existenční minimum v případě, že daná osoba pobírá příspěvek na živobytí po dobu delší než 6 měsíců podle § 24 odst. 1 písm. f) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

2. V žalobě žalobkyně namítala, že předmětné ustanovení, snižující dávku hmotné nouzi těm, kdo nevykonají veřejnou službu, je v rozporu s ústavním pořádkem. Žalobkyně navrhla, aby soud postoupil v rámci řízení o žalobě Ústavnímu soudu návrh na zrušení části zákona o pomoci v hmotné nouzi anebo do doby rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu na zrušení části zákona podané jiným stěžovatelem přerušil řízení.
3. V doplnění žaloby žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v předcházejícím správním řízení nebyl správním orgánem řádně zjištěn skutkový stav a dále napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Institut povinné veřejné služby pod sankcí snížení dávky pomoci v hmotné nouzi je protiústavní. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobkyně o objektivní nemožnosti výkonu veřejné služby z důvodu neexistence nabídky ze strany obcí a ostatních subjektů a nepřihlédl ke skutečnostem známým mu z jeho činnosti, které by náležitě odůvodňovaly závěr, že žalobkyně má mimo výkonu veřejné služby v rozsahu 20 hodin měsíčně jiné možnosti, při jejichž splnění nemusí být částka živobytí snížena na částku existenčního minima. V této části je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zcela absentuje zjištění, zda údajné jiné možnosti fakticky existují.
4. Je sporné, zda namítaná protiústavnost ustanovení zákona, která s „nevýkonem“ veřejné služby spojuje sankci (zákonem nastavený výpočet dávky odvíjející se nikoliv od životního, ale od existenčního minima), je vypořádána tak, že žalovaný jen poukáže na namítanou spornou právní úpravu, protože mu nepřisluší „výklad zákona“. Podle žalobkyně zákonodárce zákonem č. 367/2016 Sb. ryze účelově „obešel“ smysl nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 1/12, když vytvořil „sofistikovanou“, ve skutečnosti ovšem ryze účelovou právní úpravu, která zasahuje do právem chráněných zájmů určité skupiny osob na ochranu jejich lidské důstojnosti, které – nejsou-li ochotny konat „nucené práce“ – ocitají se ve stavu existenčního ohrožení.
5. Žalobkyně navrhla, aby soud postoupil v rámci řízení o žalobě Ústavnímu soudu návrh na zrušení části zákona č. 111/2006 Sb. a zrušení zákona č. 367/2016.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 5. 3. 2018 úřad práce zahájil správní řízení z moci úřední ve věci změny výše příspěvku na živobytí a následně dal žalobkyni možnost, aby se vyjádřila k podkladům rozhodnutí. Této možnosti žalobkyně nevyužila. Úřad práce rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018 snížil příspěvek na živobytí ode dne 1. 2. 2018 z částky 4 853 Kč na 3 913 Kč měsíčně. Úřad práce odůvodnil rozhodnutí tím, že částka živobytí osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců a nepatří mezi osoby, u kterých se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací (§ 11 odst. 3), případně je osobou s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobou prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, která je výdělečně činná, invalidní ve druhém stupni nebo vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci, činí částku existenčního minima (2 200 Kč). V případě, že osoba v hmotné nouzi v předcházejících 12 kalendářních měsících pobírala příspěvek na živobytí a ode dne odejmutí naposledy přiznaného příspěvku na živobytí neuplynuly více než 3 kalendářní měsíce, započítávají se do lhůty 6 měsíců i předchozí doby čerpání příspěvku na živobytí. S ohledem na uvedené byla částka životního minima žalobkyně stanovena ve výši existenčního minima 2 200 Kč. Částka životního minima osoby, která je posuzovaná jako druhá nebo další v pořadí (T. F. P.) činí u nezaopatřeného dítěte od 6 do 15 let věku měsíčně 2 140 Kč. Výše příspěvku na živobytí

činí rozdíl mezi částkou živobytí společně posuzovaných osob (4 340 Kč) a příjmem (§ 9 odst. 2) společně posuzovaných osob (427 Kč), což v případě žalobkyně činí 3 913 Kč.

7. Žalobkyně v odvolání uvedla, že nesouhlasí se snížením příspěvku na živobytí z důvodu nevykonávání veřejné služby. Institut veřejné služby pod sankcí snížení příspěvku na živobytí považuje za protiústavní. Je připravena v rámci řízení o správní žalobě navrhnout zrušení příslušné části zákona. Žalobkyně namítala, že v místě jejího bydliště ostatně ani veřejná služba odpovídající jejímu vzdělání a zdravotnímu stavu není. V situaci, kdy základní životní potřeby zdražily, na což výše životního existenčního minima absolutně nereagovala, je postavení osob v hmotné nouzi živoření ohrožujícím jejich život. Žalobkyně navrhla, aby jí byl příspěvek na živobytí přiznán v plné výši.
8. Ve věci dávek pomoci v hmotné nouzi správní orgán postupuje podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (poznámka soudu: v rozsudku citován ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání). Správní řízení o dávkách se řídí zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí o odvolání, pokud zákon o pomoci v hmotné nouzi nestanoví jinak.
9. Žalovaný uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí s předloženou spisovou dokumentací a zjistil, že žalobkyně byla ode dne 30. 3. 2015 vedena v evidenci úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání a příspěvek na živobytí pobírala v období od srpna 2015 do května 2017. Ode dne 1. 6. 2017 byl žalobkyni příspěvek na živobytí odejmut a od září 2017 opětovně přiznán. Pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi je žalobkyně společně posuzovaná se synem T. F. P. Obě společně posuzované osoby bydlí v rodinném domku, kde hradí nájem ve výši 3 500 Kč a služby spojené s užíváním bytu ve výši 3 470 Kč, odůvodněné náklady činí 6 970 Kč. Úřad práce seznámil dne 24. 2. 2017 žalobkyni prokazatelně s novelou zákona o pomoci v hmotné nouzi účinnou ode dne 1. 2. 2017, jejíž součástí je snížení částky živobytí na existenční minimum osobě, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 měsíců. Úřad práce zahájil dne 5. 3. 2018 správní řízení ve věci změny výše příspěvku na živobytí a žalobkyni byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož nevyužila. Úřad práce na základě shromážděných podkladů vydal rozhodnutí o snížení příspěvku na živobytí z částky 4 853 Kč na 3 913 Kč měsíčně ode dne 1. 2. 2018.
10. Žalovaný již v rozhodnutí o odvolání uvedl, že podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se osoba nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo. Rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v průběhu poskytování opakující se dávky je podle § 10 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi období kalendářního měsíce předcházejícího aktuálnímu kalendářnímu měsíci. Úřad práce přihlédl při posuzování nároku na dávku a její výši v měsíci únoru 2018 k příjmům, které žalobkyně a společně posuzovaná osoba (její syn) obdrželi v měsíci lednu 2018. Žalobkyně v rozhodném období neměla žádný příjem a její syn obdržel dávku státní sociální podpory – přírůstek na dítě ve výši 610 Kč, která byla podle zákona o pomoci v hmotné nouzi započtena ve výši 100 %. Započítané příjmy v měsíci lednu 2018 činily 610 Kč. Příjem osoby nebo společně posuzovaných osob se pro rozhodování o nároku na příspěvek na živobytí dle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi snižuje o přiměřené náklady na bydlení. Za přiměřené náklady na bydlení se pro účely zákona o pomoci

v hmotné nouzi považují odůvodněné náklady na bydlení, nejvýše však do výše 30 % příjmu společně posuzovaných osob. V případě žalobkyně činily přiměřené náklady na bydlení částku 183 Kč (30 % z 610 Kč).

11. Celkový příjem společně posuzovaných osob rozhodný pro nárok na příspěvek na živobytí činil v měsíci únoru 2018 částku 427 Kč (610 Kč - 183 Kč). Ke stanovení částky živobytí jsou používány částky existenčního minima (2 200 Kč měsíčně pro osobu), částky životního minima a dále částky, které jsou stanoveny jako ocenění snahy zvýšit příjem vlastním přičiněním (řádným uplatněním nároků a pohledávek, prodejem nebo jiným využitím majetku) a dalších skutečností odůvodňujících zvýšené životní náklady (dieta). Základními parametry pro stanovení částky živobytí jsou existenční minimum jako výchozí hranice a životní minimum osoby jako horní hranice pro stanovení určitých navýšení, popřípadě snížení částky živobytí.
12. Podle § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi *částka živobytí osoby činí u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, částku existenčního minima; zvýšení částky živobytí podle § 25 až § 28 zákona o pomoci v hmotné nouzi této osobě nenáleží. Toto ustanovení se nevztahuje na osobu, které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, osobu s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, osobu, která je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, a osobu, která vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.*
13. Možnost zvýšit si příjem vlastní prací se nezkoumá při posuzování hmotné nouze u osoby, která je uvedena v § 3 odst. 1 písm. a) bodech 1 až 10 zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. osoba:
 1. starší 68 let,
 2. poživatelem starobního důchodu,
 3. invalidní ve třetím stupni,
 4. osobou pobírající peněžité dávky nemocenského pojištění z důvodu těhotenství a mateřství nebo rodičem celodenně, osobně a řádně pečujícím alespoň o 1 dítě a z důvodu této péče pobírajícím rodičovský příspěvek, a to po dobu trvání nároku na rodičovský příspěvek a po této době takto pečujícím o dítě, které z vážných důvodů nemůže být umístěno v jeslích nebo v mateřské škole nebo obdobném zařízení,
 5. osobou osobně pečující o dítě ve věku do 10 let závislé na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I nebo osobou osobně pečující o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost), a to za předpokladu, že v žádosti o příspěvek na péči pro osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby byla uvedena nebo po přiznání příspěvku na péči příslušnému orgánu ohlášena jako osoba poskytující pomoc 17a); je-li pečujících osob více, lze toto ustanovení použít pouze u jedné z nich, a to té, která byla určena jejich písemnou dohodou, a nedohodnou-li se, nelze toto ustanovení použít vůbec,
 6. poživatelem příspěvku na péči ve stupni II (středně těžká závislost), nebo ve stupni III (těžká závislost) anebo ve stupni IV (úplná závislost),
 7. nezaopatřeným dítětem,
 8. uznána dočasně práce neschopnou,
 9. práce neschopná z důvodu, který by byl u pojištěnce pojištěného podle zákona o nemocenském pojištění důvodem pro rozhodnutí ošetřujícího lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

10. *zaměstnancem, jemuž zaměstnavatel nevyplatil mzdu, plat, odměnu za práci nebo jejich náhradu v termínu jejich splatnosti.*
14. Podle § 24 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi v případě, že osoba v hmotné nouzi v předcházejících 12 kalendářních měsících pobírala příspěvek na živobytí a ode dne odejmutí naposledy přiznaného příspěvku na živobytí neuplynuly více než 3 kalendářní měsíce, započítávají se do lhůty 6 měsíců uvedené v odstavci 1 písm. f) i předchozí doby čerpání příspěvku na živobytí.
15. Úřad práce žalobkyni dne 24. 2. 2017 prokazatelně seznámil s novelou zákona o pomoci v hmotné nouzi účinnou ode dne 1. 2. 2017 a vlastnoručně podepsala poučení o změnách v souvislosti s novelou. Vzhledem k tomu, že od odejmutí příspěvku na živobytí ode dne 1. 6. 2017 do přiznání příspěvku na živobytí od září 2017 neuplynuly více než 3 kalendářní měsíce, úřad práce v souladu s výše uvedeným v § 24 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi do lhůty šesti měsíců uvedených v odst. 1 písm. f) citovaného zákona, započítal i předchozí doby čerpání příspěvku na živobytí.
16. Při opětovném posuzování nároku na dávku a její výši v měsíci únoru 2018 žalobkyně neprokázala, že by byla osobou, u níž se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, nedoložila doklad o vzniku nároku na podporu v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci, ani doklad o účasti na projektech organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce, nebyla osobou výdělečně činnou, ani osobou invalidní ve druhém stupni invalidity, ani osobou vykonávající veřejnou službu. Žalobkyně byla v období ode dne 9. 11. 2017 do 31. 12. 2017 osobou, které zdravotní stav nedovoľoval plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Z předložené spisové dokumentace je však zřejmé, že žádné další potvrzení, podle kterého by tento stav i nadále trval, žalobkyně nedoložila, a proto se ve smyslu § 24 odst. 1 písm. f) a odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi stala osobou, která k datu 1. 2. 2018 pobírala příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců a došlo u ní ke snížení částky živobytí na částku existenčního minima. Úřadem práce stanovil částku živobytí žalobkyně a jejího syna byla ve výši 4 340 Kč, tj. částka živobytí žalobkyně ve výši existenčního minima 2 200 Kč a částka živobytí jejího syna ve výši životního minima 2 140 Kč (nezaopatřené dítě od 6 do 15 let věku). V souladu s § 23 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi činila výše příspěvku na živobytí za kalendářní měsíc únor 2018 rozdíl mezi částkou živobytí společně posuzovaných osob (4 340 Kč) a příjmem společně posuzovaných osob (427 Kč), což je 3 913 Kč. Příspěvek na živobytí náležel žalobkyni ode dne 1. 2. 2018 ve výši 3 913 Kč, a proto žalovaná dospěla k závěru, že byl příspěvek na živobytí snížen v souladu s platnými právními předpisy.
17. K žalobním bodům žalovaný uvedl, že odmítá tvrzení žalobkyně, že by žalovaný jednal v jejím případě příliš formalisticky, když jí v rozhodnutí podrobně rozepsal okruh společně posuzovaných osob, jejich příjmy, důvod, proč došlo k zahájení správního řízení a jaké možnosti mohla žalobkyně využít, aby ke snížení částky živobytí nedošlo.
18. K citovanému nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS1/12, kterým žalobkyně argumentovala, žalovaný uvedl, že se jednalo o povinnost uchazečů o zaměstnání vykonávat veřejnou službu a citoval z nálezu body 261, 265 a 266.
19. V neprospěch názoru žalobkyně o protiústavnosti předmětného zákona svědčí i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 4 Ads 111/2018-46, body 16 a 17. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 6. 2018, č. j. 20 Ad 49/2017-33, bod 7 (k zákonu č. 367/2016 Sb.).

20. Úřad práce dne 24. 2. 2017 prokazatelně žalobkyni seznámil s tím, že pokud nebude vykonávat veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin měsíčně, účastnit se projektů organizovaných krajskou pobočkou úřadu práce, osobou výdělečně činnou alespoň v rozsahu 20 hodin měsíčně, osobou invalidní ve druhém stupni, osobou s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporou při rekvalifikaci nebo osobou uvedenou v § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 až 10 zákona o pomoci v hmotné nouzi, bude částka živobytí po šesti měsících pobírání příspěvku na živobytí snížena na existenční minimum, tedy na částku 2 200 Kč.
21. Žalobkyně byla o možném snížení příspěvku na živobytí informována s dostatečným předstihem a bylo její volbou, jakou možnost vzhledem ke svému zdravotnímu stavu a vzdělání pro udržení částky živobytí ve výši životního minima využije. Úřad práce žalobkyni informoval o možnostech, jak lze částku živobytí v částce životního minima nadále pobírat, ale už není v jeho kompetenci, aby tyto informace za klienta zajišťoval. Pokud si žalobkyně nebyla jista, jak má například při hledání veřejné služby postupovat, mohla se Úřadu práce dotázat nebo se mohla obrátit na sociálního pracovníka. Při zhodnocení pobírání příspěvku na živobytí nelze přihlídnout ke vzdělání, a co se týká zdravotního omezení, tak v případě, že by její praceschopnost ze zdravotních důvodů poklesla, mohla by si žalobkyně na okresní správě sociálního zabezpečení podat žádost o invalidní důchod nebo by musela být uznána osobou dočasně práce neschopnou.
22. Žalovaný zdůraznil, že dávky pomoci v hmotné nouzi jsou dávkami nepojistného charakteru a jejich poskytování se řídí principem subsidiarity. Před přiznáním dávek je osoba, která se nachází v obtížné sociální situaci, nejdříve povinna vyčerpat všechny možnosti ke zlepšení své situace a pokud už se v systému dávek pomoci hmotné nouzi ocitla, je velkou měrou na ní, jak dlouho v něm zůstane a co udělá pro to, aby se z něj případně s pomocí sociálních pracovníků vymanila.
23. **V replice žalobkyně** za zásadní námitku označila samotný postup správního orgánu v předmětném řízení ve smyslu názoru vyjádřeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 6 Ads 43/2005-51, s odkazem na potřebu poskytnout příjemci odbornou pomoc a poradenství k řešení jeho složité sociální situace, kdy tato otázka byla také součástí rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 72 Ad 17/2010.
24. Součástí poučení žalobkyně ze dne 24. 2. 2014 byla parafráze § 24 odst. 1 písm. f) zákona č. 367/2016 Sb. bez jeho explicitního uvedení. Ani následující odstavce „Poučení“ neobsahují odkazy na příslušná zákonná ustanovení.
25. Žalobkyně citovala § 24 odst. 1 písm. f) zákona č. 367/2016 Sb. a uvedla, že parafráze uvedeného ustanovení není – dle mínění žalobkyně zcela „záměrně“ - ze strany správního orgánu úplná, protože sice odkazuje v odst. 3 na písm. f) na osobu uvedenou v § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 až 10 zákona o pomoci hmotné nouzi, avšak parafráze tohoto ustanovení zákona chybí, tj. chybí vlastní poučení o tom, které osoby se „výhody“ týkají, že jde o osoby vyjmenované v bodech 1 až 10. Jde přitom o věc zcela zásadní.
26. V této souvislosti je třeba nastolit otázku, do jaké míry a v jakém rozsahu je správní orgán povinen „probrat s klientem“ jeho životní situaci a rodinné poměry tak, aby se nejednalo ani o nahodilý výběr některých zákonných ustanovení, kdy kritéria takového výběru zákonných ustanovení „vhodných“ k poučení ani nejsou patrná, ale aby byl naplněn skutečný smysl zákona o pomoci v hmotné nouzi.

27. Správnímu orgánu bylo totiž z jeho činnosti známo, že žalobkyně se podílí na péči o svého zdravotně postiženého otce (ZTP), narozeného v roce 1938, za kterým dojíždí. Kdyby totiž správní orgán konal skutečnou sociální práci a řádně pracoval s klienty s cílem jim pomoci, pak by při ústním jednání, na kterém by se žalobkyní probral její situaci ve vazbě na celkové rodinné poměry (viz citace judikátů shora), dospěl k tomu, že žalobkyně jako osoba spolupracující o svého otce ve stupni závislosti III spadá pod § 3 odst. 1 písm. a) bod 5 citovaného zákona. Správní orgán však žádnou sociální práci se žalobkyní nekonal a veškeré své „sociální poradenství“ omezil na to, že po roce od veskrze formálně poskytnutého poučení dne 24. 2. 2017, zahájil dne 28. 2. 2018 z moci úřední řízení, přestože s žalobkyní o věci vůbec nejednal a nekonal ve věci žádné ústní jednání.
28. Žalobkyně namítala, že poučení, o které správní orgán opřel důvody svého rozhodnutí, bylo formální a v žádném případě nemohlo nahradit skutečné sociální poradenství a práci s klientem. Po žalobkyni nelze spravedlivě požadovat, aby sledovala veškeré legislativní změny za situace, kdy sama justice vyjadřuje nevoli s „přebujelostí“ právních předpisů a „nestálostí legislativního prostředí až nepřehledností legislativy“.
29. Za zásadní otázku řízení tedy žalobkyně považovala poměření dvou otázek, a sice otázky míry naplnění principu *vigilantibus iura scripta sunt* na straně jedné a otázky plnění povinností správního orgánu uložených mu zákonem. Dle mínění žalobkyně je její případ příkladem selhání sociální práce a sociálního poradenství, kdy vzhledem k okolnostem případu toto selhání správního orgánu převážilo nad předpokládanou mírou bdělosti žalobkyně nad ochranou svých práv.
30. Je přitom příznačné, že shora popsany formální postup při poučovací povinnosti, již nahrazuje správní orgán skutečné sociální poradenství, zopakoval správní orgán v srpnu 2018, kdy poskytl žalobkyni poučení opět bez parafráze § 3 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, a když se proti tomu žalobkyně ohradila, sdělil jí správní orgán, že důvodem je údajná rozsáhlost poučení.
31. Ze svého pohledu pak žalobkyně namítla, že ze strany úřadu práce žádnou pomoc neobdržela a smysl a účel zákona je tak zcela popírán a že smysl činnosti úřadu práce by se neměl omezit na „dohlázele“ nad tím, jak si osoba v hmotné nouzi marně snaží pomoci sama.
32. Za této situace, kdy předmětem právního posouzení je otázka, kterou správní orgán vůbec neřešil, kdy žalobkyně tvrdí porušení svého práva na správním řízení, které má být vedeno objektivně s cílem zjistit skutečný stav, tedy i to, že žalobkyně ve své situaci může dosáhnout pro ni příznivější situace, se žalobkyně dovolávala principu plné jurisdikce správního soudu (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 24/2015-71) a aby soud provedl důkazy, které správní orgán neprovedl, protože řízení z moci úřední zahájil po roce od poskytnutého poučení žalobkyni a toto řízení vedl tak formálně, že žalobkyni znemožnil tvrdit a prokázat skutečnosti podle § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5 citovaného zákona, které by pro ni znamenaly příznivější rozhodnutí.
33. Z obsahu správního spisu totiž nejsou patrné žádné důkazy, o které by správní orgán opřel své zjištění. Jedinou listinou je poučení podepsané žalobkyní dne 24. 2. 2017, rok před zahájením řízení. V řízení samém se nekonalo ústní jednání, ač správní orgán měl vědomost o tom, že žalobkyně se podílí na péči o osobu ZTP. Kdyby se žalobkyni ze strany správního orgánu dostalo řádného úplného a poučení o tom, že může spadat pod § 3 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, bylo reálně v silách žalobkyně prokázat tuto skutečnost

správnímu orgánu v řízení tak, aby pro sebe získala příznivější rozhodnutí. Za této situace lze tedy důvodně pochybovat o objektivitě a nestrannosti zjišťování stavu ze strany správního orgánu, který postupoval podle názoru žalobkyně v rozporu s § 3 správního řádu, kdy veřejný zájem (na snížení dávky pomoci v hmotné nouzi a ušetření prostředků státního rozpočtu) nadřadil oprávněnému zájmu žalobkyně na uplatnění liberačního § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

34. Žalobkyně navrhla svůj výsledek a výsledek svědkyně – sestry žalobkyně Ing. E. P. - k prokázání skutečnosti péče žalobkyně o otce a možnosti splnění podmínky podle § 3 odst. 1 písm. a) bodu 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi ze strany žalobkyně.
35. **Žalovaný v duplice** ze dne 24. 10. 2018 uvedl, že úřad práce dne 5. 3. 2018 zahájil správní řízení z moci úřední ve věci změny výše příspěvku na živobytí a následně dal žalobkyni možnost, aby se vyjádřila k podkladům řízení. Žalobkyně této možnosti nevyužila. Kdyby tedy žalobkyně měla jakékoliv pochybnosti nebo chtěla navrhnout další dokazování či poskytnout informace o další sociální pomoci, mohla se k úřadu práce osobně dostavit a do protokolu je uvést nebo je případně zaslat poštou či datovou schránku, jak tomu bylo v mnoha případech předtím. Žalobkyně má vysokoškolské vzdělání, dávky pomoci v hmotné nouzi pobírá již delší dobu a vede již několik soudních sporů, takže v těchto uvedených souvislostech lze předpokládat, že je schopna hájit své zájmy a práva alespoň do té míry, že v případě, že by chtěla vyhledat pomoc sociálního pracovníka, tak by byla schopna si ho sama vyhledat nebo by se obrátila na pracovníky oddělení dávek pomoci v hmotné nouzi, kteří klientům poskytují základní sociální poradenství, což by v tomto případě bylo uvedení konkrétního pracoviště, které sociální poradenství a pomoc zajišťuje a které prostřednictvím sociálního pracovníka zprostředkovává odborné sociální poradenství dle § 2 odst. 1 a 2 a § 37 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o sociálních službách“).
36. K námitce žalobkyně, že s ní úřad práce žádnou sociální práci nekonal a jeho poučení bylo formální a nekonalo se ústní jednání, žalovaný uvedl, že žalobkyně byla ode dne 30. 3. 2015 vedena v evidenci úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání. Příspěvek na živobytí žalobkyně pobírala v období od srpna 2015 do května 2017. Ode dne 1. 6. 2017 byl žalobkyni příspěvek na živobytí odejmut a od září 2017 opětovně přiznán. Pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi byla žalobkyně společně posuzovaná se synem, žalovaný zopakoval užití částek pro výpočet částky živobytí. Dne 24. 2. 2017 byla žalobkyně prokazatelně seznámena s novelou zákona o pomoci v hmotné nouzi účinnou ode dne 1. 2. 2017, jejíž součástí je snížení částky živobytí na existenční minimum osobě, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 měsíců. Poučení úřadu práce nesloužilo jen pro účely žalobkyně, ale bylo zpracováno tak, aby s novelou zákona o pomoci v hmotné nouzi byly srozumitelně seznámeny osoby, které se nachází v hmotné nouzi a kterých se případně snížení částky živobytí na existenční minimum týká.
37. K námitce žalobkyně, že po žádném účastníkovi řízení nelze spravedlivě požadovat, aby sledoval veškeré legislativní změny a která poučení pro ni byla vhodná, žalovaný uvedl, že v zákoně č. 367/2016 Sb., kterým se měnil zákon o pomoci v hmotné nouzi, není specifikováno, jak by příjemci dávek pomoci v hmotné nouzi měli být o změnách v zákonné úpravě a poskytování dávek pomoci v hmotné nouzi informováni. Proto úřad práce postupoval v souladu s § 4 odst. 2, 3 a 4 správního řádu. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by žalobkyně nebyla dostatečně poučena vzhledem k tomu, že nebyla uvedena

paragrafová znění, nebo že poučení nebylo v takovém rozsahu, v jakém si ho představovala. Úřad práce žalobkyni s novelou zákona pomoci v hmotné nouzi v souladu se správním řádem prokazatelně seznámil, o čemž svědčí i podpis žalobkyně na poučení. Pracovníci úřadu práce - oddělení dávek pomoci v hmotné nouzi poskytli žalobkyni základní sociální poradenství. Citace velkého množství paragrafu zákonů by pro účastníky řízení znamenala horší orientaci ve věci a formalistický přístup.

38. K námitce, že poučení bylo podepsáno rok před zahájením správního řízení a nekonalo se ústní jednání, i když měl úřad práce vědomost o tom, že se žalobkyně podílí na péči o osobu se zvlášť těžkým postižením, a že kdyby se žalobkyni dostalo řádného a úplného poučení, že může spadat pod § 3 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi a pak bylo reálně v jejích silách prokázat tuto skutečnost tak, aby pro sebe získala příznivější rozhodnutí, žalovaný uvedl, že žádost o příspěvek na živobytí žalobkyně podala v září 2017. S odkazem na § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 až 10 zákona pomoci v hmotné nouzi žalovaný uvedl, že žalobkyně žádný z uvedených 10 bodů v době zahájení předmětného řízení nesplňovala. Při opětovném posouzení nároku na dávku a její výši v měsíci únoru 2018 žalobkyně neprokázala, že by byla osobou podle tohoto ustanovení. Z předložené spisové dokumentace je zřejmé, že zde není žádné potvrzení, podle kterého by žalobkyně byla osobou, které zdravotní stav nedovoloval plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání (kterou byla ode dne 9. 11. 2017 do 31. 12. 2017) a tento stav trval. Žalovaný citoval z žádosti o příspěvek na živobytí bod 2 - prohlášení žadatele. Toto prohlášení žalobkyně podepsala a zároveň uvedla, že je vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání a nesdělila, že by byla pečující osobou svému otci, který s ní nežije ve společné domácnosti (bydlí v jiném kraji) a je příjemcem příspěvku na péči. V takovém případě by žalobkyni byl příjem plynoucí z důvodu péče o blízkou nebo jinou osobu, která má nárok na příspěvek na péči, započítán do příjmů pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi. Vzhledem ke skutečnostem, které nebyly správním orgánům řízení známy, požádal žalovaný úřad práce ve věci příspěvku na péči o součinnost a zjistil, že první žádost o příspěvek na péči podal otec žalobkyně dne 24. 2. 2014 a první oznámení o poskytovateli pomoci bylo doloženo téhož dne. Zde byla uvedena jako jediná pečující osoba paní Ing. E. P. (sestra žalobkyně). V záznamech ze sociálního šetření pro přiznání příspěvku na péči, dále v rámci řízení ve věci návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaného dne 27. 6. 2017 a v rámci aktuálně vedeného řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči zahájeném dne 30. 8. 2018, je uvedeno, že péči poskytují střídavě obě dcery, ovšem žalobkyně nebyla jako pečující osoba vedena, ani nebylo doloženo jiné oznámení o poskytovateli pomoci po celou dobu pobírání příspěvku na péči jmenovaným. Veškeré hospitalizace a změny u otce žalobkyně byly úřadu práce řádně hlášeny ze strany sestry žalobkyně, se kterou byla pracovnice úřadu práce v kontaktu telefonicky nebo e-mailem. S žalobkyní byla pracovnice úřadu práce poprvé v kontaktu na sociálním šetření dne 30. 8. 2018, kdy jí byl umožněn kontakt přes Skype. Zde jí bylo sděleno, že má zájem o to, aby byla uvedena také jako pečující osoba. O této možnosti žalobkyni pracovnice poučila a sdělila jí, jak toho docílit. Dne 6. 9. 2018 bylo úřadu práce datovou schránkou doručeno nové oznámení o poskytovateli pomoci, kde jsou uvedeny obě dcery pana F. P., a to s platností od 1. 2. 2014. Po celou dobu vedení spisu a pobírání příspěvku na péči u otce žalobkyně nebylo k dnešnímu dni vystaveno ani jedno potvrzení prokazující dobu péče pro účely hmotné nouze, důchodového pojištění apod. pro žalobkyni. Pro účely prokázání nároku na příspěvek na péči je podmínkou doložit na předepsaném tiskopise oznámení o poskytovateli pomoci, kdo oprávněné osobě péči poskytuje. Příjemce má oznamovací

povinnost do osmi dnů hlásit změny pečujících osob. Jak již bylo uvedeno, ve spisové dokumentaci úřadu práce byla po celou dobu až do 6. 9. 2018 uvedena jako osoba pečující pouze sestra žalobkyně. Dodatečně doložené nové oznámení se zpětnou platností o poskytování péče i žalobkyni se jeví jako čistě účelové. V případě, že úřad práce toto připustí, bude povinností žalobkyně uvést, jakou část poskytovaného příspěvku na péči jí otec předával, respektive byl povinen za péči poskytnout, a tato částka bude započtena jako dříve neoznámený příjem pro účely dávek pomoci v hmotné nouzi, což povede k přeplatku na těchto dávkách.

39. K výši příspěvku na péči a jeho vyplácení žalovaný uvedl, že příspěvek na péči byl otci žalobkyně přiznán od února 2014 ve výši 800 Kč měsíčně, v rámci odvolacího řízení došlo ke změně rozhodnutí o přiznání příspěvku na péči ve výši 4 000 Kč od února 2014. Výplata z důvodu hospitalizace neprobíhala v dubnu až v květnu 2014 a říjnu až prosinci 2014. Od února 2015 vyplácel příspěvek na péči Úřad práce – krajská pobočka v Olomouci, kontaktní pracoviště Olomouc. Od srpna 2016 došlo na základě novely zákona o sociálních službách ke zvýšení příspěvku na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně. Na základě návrhu ze dne 27. 6. 2017 byl příspěvek na péči zvýšen ze 4 400 Kč na 8 800 Kč s platností posouzení zdravotního stavu do 30. 8. 2018. Aktuálně probíhá řízení o opětovném posouzení nároku a výši příspěvku na péči zahájeném z moci úřední. Správní řízení bylo přerušeno z důvodu posuzování zdravotního stavu a aktuálně probíhá výplata příspěvku na péči ve výši 8 800 Kč. V příloze doložil žalovaný kopie dokladů k výše uvedenému řízení o příspěvku na péči otce žalobkyně.
40. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) a řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 19. 4. 2018.
41. Soud zjistil **ze správního spisu** skutečnosti tak, jak jsou podrobně popsány a citovány ve vyjádření žalovaného k žalobě.
42. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
43. Soud předesílá, že se ztotožnil se skutkovými a právními závěry správních orgánů obou stupňů i s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě.
44. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. *Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí*

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Napadené rozhodnutí má dostatek důvodů, je srozumitelné, obsahuje všechny zákonné náležitosti a ve vztahu k řešené otázce podstatné skutečnosti i správně vybranou právní úpravu dopadající na přezkoumávanou věc.

45. Podle § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi *částka živobytí osoby činí u osoby, která pobírá příspěvek na živobytí déle než 6 kalendářních měsíců, částku existenčního minima; zvýšení částky živobytí podle § 25 až § 28 zákona o pomoci v hmotné nouzi této osobě nenáleží. Toto ustanovení se nevztahuje na osobu, které se nezkoumá snaha zvýšit si příjem vlastní prací, osobu s nárokem na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, osobu prokazatelně se účastnící na projektech organizovaných krajskou pobočkou Úřadu práce, osobu, která je výdělečně činná, osobu, která je invalidní ve druhém stupni, a osobu, která vykonává veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin v kalendářním měsíci.*
46. Žalobkyně především namítala, že považuje § 24 odst. 1 písm. f) zákona o pomoci v hmotné nouzi za protiústavní a navrhla soudu, aby věc předložil Ústavnímu soudu ke zrušení.
47. K výkladu ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) – dříve písm. g) - zákona o pomoci v hmotné nouzi se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 6 Ads 108/2010–50, podle kterého „§ 24 odst. 1 písm. g) zákona o pomoci v hmotné nouzi zakotvuje obecné pravidlo - tzv. sankční snížení částky živobytí až na existenční minimum v případě, že daná osoba pobírá příspěvek na živobytí po dobu delší než 6 měsíců. Aby se tomuto postupu osoba pobírající příspěvek na živobytí vyhnula, musí prokázat svou snahu zvýšit si příjem vlastní prací. Za projevenou snahu o zvýšení příjmu vlastní prací se považuje výkon veřejné služby (§ 18a zákona o pomoci v hmotné nouzi) v rozsahu alespoň 20 hodin měsíčně a dalších činností stanovených v § 12 zákona o pomoci v hmotné nouzi (dobrovolnické služby, veřejně prospěšné práce nebo krátkodobé zaměstnání zprostředkované úřadem práce, aj.). Do systému pomoci v hmotné nouzi se tak promítá zásluhový princip a princip aktivizace a motivace osob dlouhodobě pobývajících na dávkách pomoci v hmotné nouzi... Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že je mu známo, že ještě do nedávné doby byly veřejné služby organizovány v omezené míře, pokud vůbec, vzhledem k tomu, že zákon obcím nestanoví povinnost veřejnou službu zajišťovat (srov. např. tiskovou zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 26. 8. 2009 „Systém povinné veřejné služby není dořešen“, dostupnou na www.ochrance.cz). Stěžovatel však tuto skutečnost ve své žalobě ani kasační stížnosti nenamítal, argumentoval pouze svou neschopností pracovat, kterou odůvodnil svým nepříznivým zdravotním stavem. Pro každý případ je třeba v této souvislosti zdůraznit, že osoba v hmotné nouzi má kromě veřejné služby další možnosti, jak si nadále udržet a rozvíjet svůj vztah k pracovní činnosti a zachovat si částku živobytí v nezměněné výši. Mezi tyto možnosti patří např. veřejně prospěšné práce, krátkodobé zaměstnání, dobrovolnická služba a další aktivity, ze kterých má osoba příjem z výdělečné činnosti.“
48. K této problematice Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2012, č. j. 3 Ads 178/2011-72, dále uvedl, že „podle obecné části důvodové zprávy k zákonu o pomoci v hmotné nouzi „Zákon o pomoci v hmotné nouzi propojuje poskytování pomoci osobám s hodnocením jejich aktivity při zvyšování příjmu vlastním přičiněním. Především jde o motivaci pro přijetí zaměstnání, a to i v případě zaměstnání hůře placeného.“ Důvodová zpráva k § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi uvádí: „Kriteriem pro hodnocení možnosti zvýšení příjmu vlastní prací je jak vlastní aktivita osoby v hmotné nouzi, tak její aktivita směrem k úřadu práce. Hodnocení vlastní aktivity osoby v hmotné nouzi vychází z předpokladu, že osoba

v hmotné nouzi využívá vedle pomoci ze strany úřadu práce i služeb agentur práce, inzerce, nabídek výdělečné činnosti prostřednictvím internetu, korespondence se zaměstnavateli apod. V případě, že osoba nevyužívá zmíněných možností zvýšení příjmu vlastní prací, nezvyšuje se životní minimum osoby pro stanovení výše částky živobytí o polovinu rozdílu mezi jejím životním minimem a existenčním minimem.“ Z textu důvodové zprávy je tedy jasné patrný úmysl zákonodárce zvýhodnit při pobírání dávek v hmotné nouzi ty osoby v hmotné nouzi, jejichž aktivity směřují k získání zaměstnání. Zaměstnání je přitom z povahy věci výdělečná činnost trvalého charakteru. Stejně tak ze samotného textu § 24 odst. 1 písm. g) vyplývá, že toto ustanovení zvýhodňuje jednak osoby, u nichž se nezkoumá snaha o zvýšení příjmů vlastní prací a osoby invalidní v prvním nebo druhém stupni (zde jde zpravidla o osoby se nacházející se v situaci, která zvyšování příjmu vlastní prací vylučuje), osoby pobírající podporu v nezaměstnanosti nebo v rekvalifikaci (jde tedy o osoby vedené jako uchazeči o práci v evidenci úřadu práce a hledající zaměstnání nebo osoby, které projevují snahu o zvýšení své pracovní kvalifikace a tím svých možností při hledání zaměstnání) a osoby vykonávající dobrovolnickou službu nebo veřejnou službu v rozsahu alespoň 20 hodin měsíčně (jde tedy o osoby, které pravidelně vykonávají činnost veřejně prospěšnou).“

49. Z výše uvedených judikátů ve vztahu k námitce žalobkyně o nedostatečném poučení pracovníci úřadu práce o způsobu výpočtu dávky soud uvádí, že snížení příspěvku na živobytí po uplynutí šesti měsíců pobírání dávky vyplývá přímo ze zákona. V souladu se zásadou „*ignorantia iuris non excusat*“ (neznalost zákona neomlouvá) bylo věcí žalobkyně, aby znala příslušnou právní úpravu, která svým obsahem a významem zcela zjevně upustila od dřívějšího paternalistického přístupu, neboť požadovala po příjemcích dávky další vlastní aktivitu pro ponechání stejné výše příspěvku na živobytí. I přesto v daném případě byla žalobkyně úřadem práce dne 24. 2. 2017 výslovně poučena, že došlo ke změně zákona a na důsledky z něj vyplývající. Rozsáhlejší poučení, jak ho požaduje žalobkyně v replice, nebyl úřad práce ze zákona povinen jí poskytovat, tím spíše, pokud úřadu práce nesdělila a nebyly v řešeném případě příslušnou oprávněnou osobou zjevné žádné indicie a okolnosti týkající se péče o otce žalobkyně. Šlo o řízení na žádost, pro které je typické, že je na žadateli, aby poskytl správnímu orgánu dostatečné informace. Jde o projev dispoziční zásady.
50. Soud rovněž musel přihlídnout k dalším významným okolnostem případu, které shledává v tom, že žalobkyně nežádala o dávku příspěvek na živobytí poprvé, což vyplývá nejen z obsahu předloženého správního spisu, ale např. i z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2019, č. j. 17 Ad 18/2018-30, tudíž byla v dlouhodobějším kontaktu s orgány pomoci v hmotné nouzi. Nemůže proto nyní s úspěchem tvrdit, že nevěděla, jak se má správně zachovat.
51. Soudu je známo z jeho věci sp. zn. 72 Ad 18/2019 ve věci příspěvku na péči, že pečující osobou o otce žalobkyně byla formálně a fakticky z převážné části její sestra, příp. pečovatelka (která dochází denně) a žalobkyně přijížděla z jiného kraje pouze na víkendy. Pokud žalobkyně namítá, že pečovala o otce až v řízení o svém příspěvku na živobytí, přičemž předtím příspěvek na živobytí bez zohlednění příjmů z otcova příspěvku na péči pobírala, vznikají důvodné pochybnosti o pravdivosti tohoto tvrzení.
52. Soud poznamenává, že způsobů, jak předejít snížení dávky, byla celá řada. Po žalobkyni výkon veřejné služby nikdo výslovně nepožadoval. Proto nebylo ani významné, zabývat se otázkou, možností jejího výkonu v místě bydliště žalobkyně, s přihlídnutím k její osobě a jejímu vzdělání.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

53. Otázka snížení dávky z citovaných důvodů je otázka v podstatě politická, kam primárně spadá celá oblast sociálních práv (k tomu srovnej např. bod 78 nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 2/08, dále bod 90 odůvodnění nálezu ze dne 20. 5. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 1/08; dále viz citované rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích č. j. 52 Ad 4/2018-49). Z téhož důvodu krajský soud nepovažuje žalobkyni napadenou úpravu za protiústavní, a proto ji nepředložil Ústavnímu soudu k posouzení.
54. Výslech žalobkyně a její sestry jakožto svědkyně, navržené v replice, soud neprováděl vzhledem k výše uvedenému odůvodnění, výsledky by byly v daném případě nadbytečné.
55. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl.
56. Soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v něm neměla úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech pomoci v hmotné nouzi nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. září 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně